

En primera persona plural. Conversa a tres veus

NOEMÍ ACEDO, JÉSSICA FACIABÉN I AINA PÉREZ

–Va! Sempre hi ha raons personals darrere d'aquestes tries! Firmar aquest volum ja és una sortida de l'armari...

–De vegades és al revés... Certes tries, acadèmiques vull dir, tenen conseqüències personals.

–Mai no sabràs si abans és l'estudi o l'interès, l'escriptura o l'experiència... Allò de l'ou o la gallina... ja sabeu.

–Tant m'és l'*experiència*... Es pot sortir de l'armari sense haver entrat necessàriament a un llit determinat, no?

–Què voleu que us digui... diuen que l'experiència és un grau!

–Un cop, dos cops, tres cops...? Mai, però de tant en tant hi somnio... Potser encara ara l'ambigüitat pot ser l'escut de la vergonya.

–Potser encara ara es pot fer bandera a banda dels llençols.

–Això és massa dels setanta! I estem al segle XXI! M'interessa més aquesta doble vesant de defugir l'etiqueta. Amagar-se rere el neutre no és el mateix que fer-ne bocins.

–I què és amagar-se rere el neutre?

–Fer servir l'*estar* en comptes del *ser* perquè aquest darrer esbudellaria massa. Refugiar-se en la fluència quan és per por i rebuig que defuges ser identificada amb un dels llocs pels que transites. Pensava que el patiment, la *lesbian tragedy*, havia acabat fa algunes generacions. Lliure, orgullosa, tant, que ja no cal ni tan sols fer-ne etiqueta. Que quasi quasi se'n pot fer parracs, de la bandera. Però vet aquí que si em poso a comptar són tantes les batalles, tanta la *tragèdia* que m'hagués estalviat si l'altra no fos tan sovint algú que comença dient: «T'estimo a tu, perquè ets tu, però mai no em miro les dones». És en aquest sentit que penso que encara convé marcar els espais, les relacions, els llibres, l'escriptura: perquè encara hi ha per qui fer-ho és un acte que requereix massa valentia, perquè encara opera l'odi i l'auto-odi.

–I creus que afirmar-nos en el *ser* n'és la solució?

–A mi m'agrada l'*esdevenir*... que és un ser en trànsit, no? Perquè...

–Qui surt de l'armari encara sembla que ho faci en la salut i en la malaltia, en la riquesa i en la pobresa... Potser és això el que espanta, de vegades, i potser és això el que una té dret a declinar de fer. De cop i volta es rellegeixen els gests, es reescriu el passat i el que és més inquietant, sembla que es decideixi el futur de manera irresoluble.

–Cert. Però s'ha d'estar alerta amb els motius pels quals això es defuig. No sé si és a l'abast de tothom un veritable compromís amb la fluència, amb la sorpresa, amb l'esdevenir. Qui sap que aquest futur tan dissenyat o aquesta reescriptura del passat és als ulls dels altres, no té por a donar-se a llegir en aquesta clau. O encara que sigui una clau de reescriptura pròpia: qui sap reinventar-se, preveu la possibilitat d'haver-ho de tornar a fer. Segurament fins i tot la celebra.

– [...]

Col·lecció Cuerpos que cuentan

1. *Escribir con el cuerpo.* Beatriz Ferrús i Núria Calafell (eds.)
2. *A Body That Could Never Rest. Relaciones entre cuerpo y cultura en las tradiciones anglófonas.* Félix Ernesto Chávez i Diego Falconí (eds.)
3. *Pasen y vean. Estudios culturales.* Isabel Clúa i Pau Pitarch (ed.)
4. *Encarna(c)iones. Teorías de los cuerpos.* Meri Torras i Noemí Acedo (eds.)
5. *El cuerpo del significante. La literatura contemporánea desde las teorías corporales.* Diego Falconí i Noemí Acedo (eds.)
6. *La piel en la palestra. Estudios corporales II.* Alba Del Pozo i Alba Serrano (eds.)
7. *El cuerpo en mente. Versiones del ser desde el pensamiento contemporáneo.* Mireia Calafell i Aina Pérez (eds.)
8. *A flor de text. Representacions de la corporeïtat als llenguatges artístics.* Noemí Acedo i Aina Pérez (eds.).
9. *Accions i reinvençions. Cultures lèsbiques a la Catalunya del tombant de segle XX-XXI.* Meri Torras (ed.)

Trobareu els índex detallats de cada volum, així com alguns textos per a ser descarregats, a <http://cositextualitat.uab.cat>

